

A BUSZTÜNDÉR

SZATHMÁRI ISTVÁN

Vezette a buszt. Azt a ronda, szürke bádogdobozt, a zötykölődő ablakút, a remegőt, a rezgőt, az örökvibráló masinát ez az édes, édes öregasszony, régen, nagyon régen, lebegő lenszőke hajjal az óriás kormány fölött, a bakelit, tompa fényű volánra hasalva, mellelve, azokat a telt, érett kebleket nyomva rá, préselve finoman, akárha virágok volnának bűvös, illatos kertből, azon messzi varázsló kertjéből, akinek szülője könnyű, fehér cipőben lépdelt a fürdőváros parkjának apróköves utacskáin a közeli égtől megérintett szívvel, a szürke, keményített ingből itatta át őket, folyatta, igen, és dudorászott közben, vastag, rúzsos száját divatos dallamok hagyták el sorban, és mosolygott is, igen, és csillantak szemei, csillantak szépen, az édes, édes öreg néni, valamikor régen, megtermett ülepén feszült az egyenszoknya, csábítón, ügyesen, hisz a szabó is csak ember, érző, értő lélek, mégha konfekciót is csinál, varr bővlit, alakít, még akkor is, igen, mikor alantas munkát kell végezzen, felelni feladatnak buzgón, mikor nincs baba, tompor, szíves túpárna, hosszú, rojtos centi a fonnyadozó nyakban, és méla, ám figyelő tekintet, meg hónalj selymes szaga, de teszi mégis, teszi a dolgát, a szakmáért, igen, a becsületért, mert céhtag ő bizony, lelkiismeretesen persze, csak a rendszer kezdte ki őt is, de azért megbámulja nap mint nap a zötykölődő bádogdobozok tündereit, égő szájú, fehér hajú profi angyalkáit, ahogy nyomják a gázt a pléhpadlón, formás bokácskájuk csak úgy ontja, árasztja az erőt. A kanyarban pedig oldalra pislant ez az édes, édes öregasszony sok-sok évvel ezelőtt, és ahogy ezt teszi, istenem, nem lehet,

nem lehet nem észrevenni és érezni a nőt, a mindenkorit, a bájat, a feminin erőt. És áll és indul és zúg, berreg az elaggott, lestrapált motor, és jönnek az utcák, körutak, a külvárosi mozik színes plakátjai, sorban, szállók és apró panziók, kocsmákkal körülvett terek, és ő csak mosolyog, lenszőke haját kacéran fodrozza a beslisszenő szél.

És amikor már elég lett a napból és sűrű éjszaka ülte meg a várost, tett még egy kört az édes, édes öreg néni sok-sok évvel ezelőtt, és befordult az örökhangos remízbe, és fáradtan ugyan, de még mosolyogva lépett le a gépről, hogy férfikollégái felé vegye az irányt. Finoman igazított a szoknyáján, nyakára, csuklójára még fönt spriccelt némi kölnivizet, szeme kék volt, vidám, mint mindig, ment a viccelődő férfiak közé, a nyúzott arcú, izzadt sorstársaihoz, akik, látván őt szépen libegni feléjük, lenyelték utolsó trágárságaikat, hogy a legjobb formában mutassák magukat. És kacarászott velük az édes, csillogtatta hibátlan fogorát. Lenszőke haja egészen fehérré változott a neoncsövek alatt, és mintha a teste is átlényegült volna, olyan földöntúlivá vált, és csak bámulták a férfiak, megmagyarázhatatlan érzelmek vettek rajtuk erőt, hogy utána az ágyban az asszony mellett csak rá gondoljanak. De a pléhtündér mégse közülük választott. Egy hosszú, verőfényes majálison pillantotta meg a langaléta, markáns férfit a szigeten, hogy utána, egy egész életen át csak ő jusson az eszébe, ha melegségről, vonzalomról volt szó. A férfi akárha a felhők alatt járna, olyan magas volt, tweed zakójának színe passzolt a szeméhez, vasalt nadrágján ránc sehol. Magabiztosan lépdelt a tömegben, és talán arra gondolt, gondolhatott, lehet az életből hasítani, kivenni azt, amit megérdemlünk. Szája szegletében ott bujkált a mosoly, amikor felfedezte a lenhajú, fiatal nőt a faasztalok és székek között barátnői társaságában, egyik kezében mustáros virslivel, a másikban pedig habzó, aranyszőke sörrel. Egy pillanatra, kettőre rajta felejtette a szemét a vidám, vonzó teremtesen, majd ment tovább. Az igazi találkozás még váratott magára. Amikor hetekkel később felszállt a buszra, rövid tépelődés után rájött, ő már látta ezeket a kékitatta szemeket. És bentmaradt a buszban, zötykölődött a nyekergő gépen, és csak a remíz előtt szállt ki. De nem egyedül. Így indult, kezdődött, ami szép volt talán. És az öreg néninek, sok-sok évvel ezelőtt, már volt kiért, illetve másért is csillogni, csillogtatni mindazt, ami rajta és benne elragadó. És a férfi rendszeresen várta a remíz előtt, de megesett, hogy bennfentesként kapaszkodott fel a gépre, és állt a szőke sofőr mögé,

akárha őrangyala volna a repdeső tündérnek. És ahogy kifeslett a nyár a tavaszból, úgy váltak ők mindjobban eggyé, és a férfi egy verőfényes napon hegyeket említett a nőnek, meg zöld, sűrű erdőkről mesélt, meg olyan levegőről, igen, amibe beleharaphat az ember, ha arra jár. És látta a kékitatta szemekben a kíváncsiságot, és tudta már, most valóban lépnie kell. Apró bőrdöngőbe csomagolt a tündér, lenszínű haját finoman hátrafogva, könnyű ruhában lépett fel a füstölő vonatra, a férfi komoly disznóbőr kofferrel a kezében keresett helyet, némi, alig titkolt izgalommal, maga és kedvese számára. Mert, hogy a kedvese lesz, az már letudott dolog. És büszkén, feszes mellel nézett ki a férfi az ablakon, csak ferde vágású szemének apró rezdülése árulkodott arról, hátha másképp is lehet. És jöttek lassan a hegyek, a méregzöld erdők, hatalmas legelők úsztak el az ablakuk előtt, és a kupéban teljesen kicserélődött a levegő, és a buszangyal csak viháncolt édesen, fehér kesztyűcskáját a sarokba dobta, ez már valóban az élet, kiáltott fel, és üde, nagy melleit úgy nyomta a félig lehúzott ablaküveghez, minthacsak a kormánykerék fölött volna valamelyik kanyarban a körút előtt. És a férfi fölrezzent erre a pár szóra, és úgy érezte ismét, igen, neki itt most tenni, vezetni kell. És felállt ő is, és halkán, visszafogott lélegzettel lépett az ablakba csimpaszkodó, arcát fényben és levegőben fűrésztő nőhöz, hogy szabadon hagyott nyakára halvány csókot leheljen már-már túl erős vággyal. Az örökmozgó, rakoncátlan női test megmerevedett egy pillanatra, olyan hirtelen, és olyan erővel, hogy az elszánt férfi akaratlanul is visszahőkölt. De ez csak egy hajszálnyi idő volt a robogó vonaton, hogy utána csak jöjjenek, jöjjenek azok a szép, csodálatos tájak.

Ahogy a hegy a síkhoz tapadt, ott állt a ház, félig fából, félig kőből, és olyan szép és kedves, hogy ezt csak szeretni lehet, mondta az öreg, öreg néni sok-sok évvel ezelőtt, és belekarolt a férfibá a csikorgó lépcsőn, ahogy mentek föl a gerendás, fényőillatú szobába, és ráült az ágyra később, és úgy érezte, csodák tanújává vált.

Majd habzó tejet ivott festett csuporból, hogy a férfi által ügyesen beszerzett borókapálinka ízét is magáévé tegye, ott, egyúttében a mosószerillatot lehelő fekhelyen. És utána sétáltak egy nagyot, és egészen lejöttek a felhők az égből, alászállottak a párologó tisztásra, akárha ködben, fehérben bukdácsoltak volna a komor hegyek között. És mire visszaértek, kellemes meleg fogadta őket a szobában, ahol nemsokára a vágy és az álom valósá vált, és a repdeső lenszőke haj hol itt,

hol ott terült el a hősínű lepedőn, hogy utána az édes, édes öreg néni, sok-sok évvel ezelőtt rámosolyogjon a szikár, csontos férfira, aki mindezek ellenére sem tudta teljesen elrejtteni zavarát, vagyis azt a csodás, de felkavaró meglepetést, amit ez a gyönyörű buszangyal újból okozott neki. És mire az ablakhoz léptek, már kihunytak a csillagok.

Hat napot töltöttek el itt, és ismét vonatra szálltak, és mindketten tudták, ennek csak folytatása lehet. A buszangyal szépen feszülő egyenruhájában mondta ki az igent a neonfényű és parfümillatú teremben, majd felpattantak a berregő buszra, hogy nászútra menjenek az óriási városban, ők, a tündér, a férj és a lepusztult gép. És olyan oldott volt minden odabenn, az öröm szemüvegén keresztül látták az előttük kifeszülő, kibomló tájat, és még a legsivárabb részek is csodássá váltak. És nevetett és viháncolt ez az enniváló tündér, de azért az útra, a kormányra is ügyelt, és így, ilyenformán lett újra és újra, ott, a volán fölött, a magát már-már teljesen elengedő, újdonsült férjéé.

Majd kis lakásban laktak az ötödiken. A fregolin állandóan lógtak a ruhák, a férj korán ment, későn jött, az asszonyka pedig, ha tehetett, otthon volt, de azért a remízt továbbra sem hagyta ki, vagyis azt a jószagú, lélegzetelállító ringást a tejszínben ácsorgó kollégák felé. És szerette a férjét az öreg, öreg néni, sok, nagyon sok évvel ezelőtt, odaadón, lelkesen, állandó örömmel, igen, és az a langaléta, markáns arcú, elegáns férfi szinte megmagyarázhatatlanul, nem győzött csodálkozni ezen, habár jó volt, persze, hogy az, de kezdeti zavara, úgy látszik, nem múlt, múlhatott el, sőt, mintha mélyült volna, egészen alattomosan. És megjött a kisbaba, és pelenkák száradtak mindenfelé, és gyerekzag volt nagyon, és mosolygott a férfi, az apa, simogatta a kicsi buksiját, ügyetlenül picit, de tette, mit ilyenkor tenni kell, de volt, hogy minden indok nélkül az ablakra tapadt, és bámult, bámult fel a kis darab égre, már-már megbabonázva, elváltozott arccal. És utána remegett kicsit, de már ott volt a gyerek az ölében, és az asszony megduzzadt, tejes emlőit is érezte a vállán, igen, és ez az asszonyka, ki most öreg, öreg néni, némi értetlenséggel kezdte figyelni a dolgot, a dolgokat maga körül. És a férfi, aki emígy szorgalmasan dolgozott, járt és kelt a család érdekében, mind többet és többet állt az ablakhoz, hogy nézzen vagy hallgasson tán, akárha valami hang szólítaná meg őt odafenn, a darab, kis darab égben, valami sejtelmes, meleg, ígésző szózat. És egy borongós napon nem jött haza ez a markáns arcú, elegáns férfi, és a csecsszózó sírt és

hisztizett, az anya pedig izzadt tenyerével nyomkodta a szemét, és lenszőke haját egészen a koponyájához szorította, úgy, hogy fáj, fáj nagyon. Csak hetek múltán találták meg a férfit a töltésen, azon sínek mellett, amelyek a hars erdők, a ropogós, zöld levegő felé vették az irányt. Az asszony, aki akkor még nagyon fiatal volt, öregedni kezdett. Először a szeme körül, később máshol is megjelentek és elmélyültek a ráncok, feszes, de jól táplált teste megereszkedett, harmonikaszerűvé vált. Fogai kilazultak, lenszőke haját pedig belepte a dér. Hol volt már a mindenkit megejtő, vidám, kacagó tündér. A kollégák a remízben nem néztek rá, nem lehetett, mert ilyenkor úgy érezték, éles késeket forgatnak emígy is bágyadt, elaggott szívükben.

A csecsszopó hirtelen felcseperedett. Akaratos, erős fiúcskává nőtte ki magát. Öntörvényű világában ő ült a faragott trónon. Szemében furcsa tüzek égtek, és amikor már akkora lett, hogy zsebében pénz feszült, napokig nem ment haza. Messzi, távoli vidékeken kóborolt, rozsdás sínek mentén röhögött nagyokat. Nagy, fekete madarakat dobált meg kővel, és azt hitte, ez az igazi élet. Néha a töltés oldalára feküdt, sliccét kigombolta, és így élvezte a hűvös szél cirógatását. A városba, ha visszatért, minden elébe bukkanó buszba belerúgott. Az anyja, ez az összeesett asszony is érezte ezt sokszor. És remegett nagyon. De nem tett, tehetett semmit. Csak nyomta, nyomta a pedált, és ha mosolyogni próbált, épp azért is, az arca úgy maradt sokáig, akárha valami vigyorba fulladt volna bele.

És mégis édes lett ez a néni, és aki nem ismerte, akár boldognak is gondolhatta volna, ha az újból kitisztult szemekbe néz. Egyedül élt sok-sok csipkével körülvéve, és nippek is voltak a hatalmas vitrinben, meg egy kép, amin, mint egészen fiatal asszony áll lobogó világos hajjal egy fa sötét törzsének dőlve, hogy készségesen elfogadjon egy feléje nyújtott kezét. Annak a férfinak a kezét, akit olyan gyorsan elszóltottak az égiek.